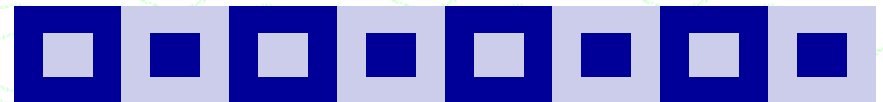

Дашніков Вадим

Таємними стежками

До збірки увійшли перші поетичні спроби учня 11 класу Мар'янівської ЗШ І-ІІІ ст. Дашнікова Вадима. Це здебільшого вірші на історичну тематику, про перші почуття, про любов до Батьківщини, до батьків. Автор по – філософськи вирішує у поезіях проблеми сьогодення, по-своєму висловлює свої почуття.

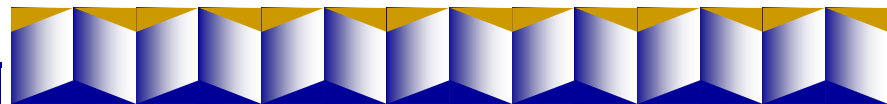
Напиши сам.....	3
Істина.....	4
Пороки.....	5
На прощання.....	6
Козаки.....	7
Мені пора.....	8
Очі.....	9
Примара.....	10
Мій секрет.....	11
До тебе.....	12
Дівоче горе.....	13
Батьківщина.....	14
Біль.....	15
У кімнаті поета.....	16
Проблеми.....	17
Творці неба.....	18
До батька.....	19

Напиши сам

Лірична постать, розвиток теми,
Хороший початок писання поеми.
Якщо ви так хочте, пишіть про кохання,
Хоч буде відчутна краплина страждання.
Краплини замало, хай буде струмок,
Струмок - це потік, стимулятор думок.
Не хоче любові , пишіть про роботу,
Про сонце, про квіти, батьківську турботу.
Коли про романтику годі й гадати,
Скажу вам відверто :” Не треба писати.
Романтика - вічність , опора сюжету
І радниця мила простому поету.”

Істина

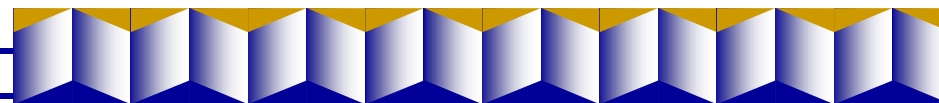
Відчувши глибоке пізнання,
Ми відчуваємо зло.
Навіть в хвилини мовчання
Я крикнув все одно.
Тихо зіркуючись волі,
Знов залишаюсь один.
Навіть у дружньому колі
Часу відчуваю я плін....
Нашої віри замало для щастя,
Хоч як це не важко казати,
Кохав задля неї, знайшовши нещастя,
Такого вже краще не мати.

До батька

Повір мені, я вмію жити,
Я бачу далі ніж сьогодні.
І хочу вірити й любити,
Та так чекати дні погодні.
Життям завдячую тобі і мамі,
Ви в серці в мене, а не фото в рамі.
Зітри погані всі моменти,
Що кілометром кіноленти
Залишились в душі твоїй,

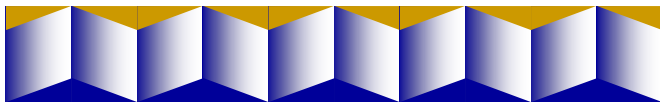
Як той зимовий сніговій.

Творці неба

20

Я вдячний вам, поети неба,
За те, що всі ви наді мною.
Скажіть мені, чого ще треба,
Щоб не зливати з серця болю.
Будь ласка, хтось скажіть відверто
І не ховайтеся за хмари.
Я ж вірю в вас і знаю вперто,
Що ви живі , ви - не примари.
Ваш дух живий , а ви навіки
Залишитесь, землею скуті ,
Хоч вже стулили ви повіки ,
Як добре вам не бачить муті.
Ви бачите лиш хмари й зорі,
І як я заздрю вам , повірте,
А я купаюсь в сірім морі ,
Що розчинилось в темнім горі.
Тарас, Іван - земні творці.
Тепер назавжди небом стали.
Вони - одвічні борці
Назавжди спокій вже обрали.
Немає місця їм для туги.
Достатньо вже , і так доволі.
Нехай спочинуть , досить муки,
Нехай спочинуть в синім полі .

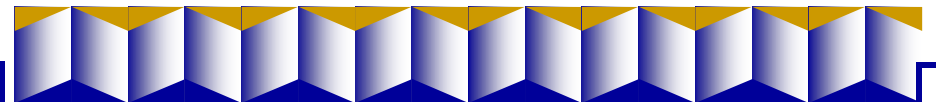

20

Пороки

5

Ні, він не схилиться ніколи
І не покаже блиску сліз.
Його пороки - це неволя ,
В яку він сам невільно вліз.
Він вже не мріє про свободу,
Душа у нього не болить.
Всі мрії опустив у воду,
Але чола все ж не хилить.
Хотів би він схилитись наче,
Та віра все ж таки важлива.
Він терпить, вірить, ледь не плаче,
Чекає долі, світла, дива.
Не стерпівши, блиснули очі,
І робить навстріч смерті кроки.
Це все вони , це друзі ночі,
Його страшні такі пороки.

5

На прощання

Нехай залишиться з тобою
Безмірна вдача і кохання.
А я з безмежною журбою
Пізнаю присмак сподівання.
Можливо, так мені і треба,
Що ти поїдеш назавжди ,
Але чи є цьому потреба?
Чи є хоч елемент мети?
Мабуть, немає, та сумнівно,
Ніхто нічого з нас не зрив.
Ми - дві душі, що мліють гнівно,
Ми душі тих , хто не злюбив.

Наша влада ще не знає,
Бо проблеми добрі має,
Прийде день-терпець урветься,
І народ вперед прорветься.
Ні корупції, ні Ради,
Більш не буде тої влади,
Що давала обіцянок
Про безхмарний тихий ранок
І про пенсії завзято
Говорили, як на свято...
Все брехня, про все брехали,
На народ наш хрест поклали.
Все скінчиться, обіцяю,
Та коли, ще сам не знаю.
Все ось це від нас залежить
І так само нам належить.
Вже не треба більше красти,
Гнила влада має впасти.
Гірше жити вже не будем,
Всі образи не забудем.
Припинімо красти:
ВЛАДА МАЄ ВПАСТИ!

Проблеми

18

Передвиборчі проблеми-
Не любов і не поеми,
Обіцянки партій різних
В конкурентів лицях грізних.
Ми народ тепер залежний:
Лик брехні нас рве безмежний.
Я не впевнений сьогодні,
Хоч і дні такі погодні,
Що про завтра говорити,
Якщо тяжко стало жити.
До Європи влада хоче,
Тягне руки, аж скрегоче.
А система вже ржавіє,
Та не падає, не сміє.
Це корупцією зветься,
Ржавч на всьому відкладеться.
Сотні років за свободу
Ми боролись без проходу,
Але те і бачимо,
Що ночами плачемо.
Хлібороби без упину
Крадуть хліб, несуть в родину.
Їх ще можна зрозуміти,
Вдома жінка, вдома діти.

18

Козаки

Широкі думи без надії
Не осідлали давні мрії.
Козак і був, і є, і буде,
Щоб не казали дикі люди.
За християнство, за свободу
Тягнули руки до народу.
І душі, сповнені відваги,
Ламали всі турецькі шпаги.
Ці люди з мужніми серцями
Назавжди стали козаками.

7

Мені пора

Віддавна - не віддавна, я юнак,
Не знаю, як вже це сприймати.
Це дуже добре, це хороший знак,
Але не знаю, що й казати.
На плечі ліг важкий тягар, погано,
Я мушу йти це вірно, а куди ?
Все так спонтанно, дуже рано,
І важко зрозуміти, де труди,
А де воно, де те, що звуть погано.
Я вірний син, поганим, я не був,
А вірив , мріяв, сподівався.
Коли погане що зробив, забув.
У пам'яті своїй простим прозвався,
Але простим ніколи, я не був.
Хоч був складним, ніколи не складався.
Тепер я йду в життя - це доля,
Не вірю , я , так холодно мені,
А де ж та безупинна воля,
Що сnilась безупинно в милім сні?
Ні, ні, не хочу йти , але піду ,
Не вірю в завтра , вірю у буття,
І сподіваюсь не потрапити в біду,

Минав час, минали ночі,
Що морили сонні очі
І давали вслід поету
Змах збліднілого портрету.
Завмирало тонке серце,
Коли брав до рук люстерце,
Бо не бачив він у ньому
Ту картину вже знайому.
Й так щоденній турботи
Закінчилися в суботу...
І пішов поет під ранок,
Не зустрівши той світанок,
Що так дуже часто снівся,
Та ніколи не згодився...
Призаплющивши повіки,
Він заснув тепер навіки.
І мабуть поет не знав,
Що відомим усім став...

у кімнаті поета

Старі пера і чорнила
Світлом свічка освітила.
І чекайте, хто то
На змарнілім сірім фото?
Тож поет колись відомий
Поглядом мені знайомий,
Сині очі з-поміж всього
Виділялися у нього.
Він писав про романтичне,
Тихе, лагідне, величне.
Всі кричали:- Що, та хто ти ?
Йди, пали свої роботи!
Та хоч добре, що доволі
Мав поет наш сили волі,
І не згодившись, в опалі
Бунтівник писав все далі.

Очі

Я пам'ятаю твої очі ,
Хоч це було в пориві снів.
Вони блищали в тіні ночі,
І приховали, що збліднів.
Як дві розпечені жарини,
Як два розведені багаття,
Такі вже очі в Катерини,
Мов колір дикого латаття.

Примара

Десь з глибин , де вічні муки ,
 Де нема покою й миру ,
 Чорна постать тягне руки
 Із людського чорновиру.
 Чути стогін і благання
 З її вуст , що всохли з жару.
 Чути в голосі вагання,
 Що в пориві рвуть примару.
 Сірі очі , мов гранітні ,
 Зберегли ту щирість дику ,
 Що хоронить дні столітні
 І згорає в смертнім крику.
 - Вірте в нього, земні діти !-
 Тінь з безодні просить .
 - Вірте так, щоб не горіти!-
 Ще сильніш голосить.
 Тягне вир примару далі ,
 Вже не видно ночі,
 Лиш блищать в глухім опалі
 Щирі й дикі очі .

Біль

Закоцюрбившись від болю,
 Він кляне прокляту долю.
 Серце пронизає біль
 І гризе його, як міль.
 Сліз нема - це все страждання
 Від невдалого кохання.
 Він лежить, і всім начхати,
 Буде жити, чи вмирати.
 І залишився один
 Серед сотень тисяч днин.
 Хай там серце кров'ю скосить,
 Та колись він скаже: " Досить!"
 І закінчаться страждання
 Від невдалого кохання.

Батьківщина

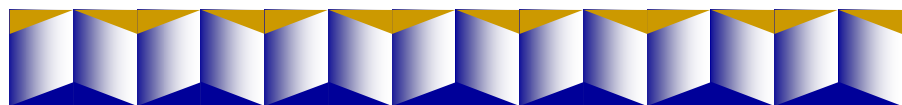
Багато в світі Батьківщин,
Та є одна, одна - єдина,
Де виріс ти й твоя родина.
Ти знаєш кожний в ній куток,
І знаєш, де тече струмок.
У білім цвіті тут сади,
І хочеш бути тут завжди.
І так приємно у віконці
Зустріти світлий промінь сонця.
Я знаю це, і ти це знаєш,
Що Батьківщина в нас одна,
Єдина, мила, дорога!

Мій секрет

Наді мною всі поети ,
Тиха воля їх думок
Біля мене - всі секрети,
Що дають новий рядок.
Я пишу лише про правду,
Правда - все, що мені треба,
Бо брехня-це сірі хмари ,
І я не бачу більше неба.
Пишу вірші не для себе,
Пишу вірші я для вас ,
Не для власної потреби ,
А тому, що маю шанс.

До тебе

Ти радий жити у неволі,
 І не турбують в серці рани.
 Тоді ти сиплеш більше солі,
 Сміються з тебе всі тирани.
 Ти хочеш так спокійно жити ,
 Коли за вікнами зима,
 Тоді вже краще себе вбити,
 Ти просто нуль, тебе нема.
 Ти прагнеш жити у багатстві,
 Але сидиш, мовчиш удома,
 Тоді тобі не місце в братстві,
 Ти просто болісна судома.
 Ти прагнеш щось в собі змінити,
 Ось це вже інша геть розмова
 Тоді збагни, не треба нити,
 Ми є народ , а не **умова**.

ДІВОЧЕ ГОРЕ

Розминулись дві дороги
 Біля берега ріки.
 Бились хвилі об пороги,
 Збившись в піну навіки.
 А під берегом дівчина
 На грудях у козаченька
 Плаче гірко, як дитина,
 Як вдова, убога ненька.
 Сльози в воду сіє рясно,
 Дуже тихо щось шепоче.
 Очі сяють ясно-ясно ,
 Жити любить, та не хоче.
 Їй нелюбі більше квіти,
 Тихі шепоти гаїв.
 Горя нікуди подіти,
 Погляд милий біль стаїв,
 Чорні брови похилились,
 Очі синії розтерла.
 Руки білі в землю впились,
 Ще жива, а вже померла...
 Її душу чорна тьма
 Сповила, окутала
 Чи так треба, щоб любов,
 Козаченька спутала.